

Antiquae Lectionis Tomus ...

In Qvo Plvra Qvam XX. Antiqua monumenta, nunquam edita

Canisius, Heinrich

Ingolstadii, 1602

X. Qvomodo Veraniam Insulam conuerte voluerit, sed prohibitus,
presbyterum Vdalricum illo nauigio destinavit, idemq[ue] tertio vento
prohibitus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64160](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64160)

tenſq; nuncios, de quibus ſupra dictum eſt, marchioni & SAXONIBVſ gratias egit pro bona voluntate, de Dei operibus & de ſuo ſtatu mandans quæ auდიſſent & vidiffent, ad Dei gloriam narrare.

QUOMODO VERANIAM IN-

ſulam conuerte voluerit, ſed prohi-

bitus, preſbyterum Vdalricum illo nauigio de-
ſinanit, idemq; tertio vento prohibitus.

RAT autem VNZNOIMIÆ illis diebus Dux pa-
riter & Episcopus. Est autem insula quædam,
non longe à ciuitate illa, habens mare interie-
ctum, quasi itinere vni^o diei, VERANIA nomi-
ne. Sed loci huius incolæ duri erāt & barbari, singulari feri-
tate crudeles. hij prædicatione beati viri dudū comperta,
omnia quæ de illo dicebantur, aspernati, mortē ei, si ad eos
veniret, minabantur. Sed quo amplius duras eorum mi-
nas audierat, eò amplius in animo suo fixum habebat
illo, * sperans ibi martyrij coronam se adepturum. De
hoc vero cum Duce & aliis familiaribus suis dum consiliū
tractaret, propter immanitatem periculi ab omnibus dis-
suasus est. Quod ægerrime ferens, ingeniosus agere cœpit
quomodo se nescientibus eis illo proriperet. Hoc sentien-
tes illi, cautius eum obseruabant, nullā secuti opportuni-
tatem quod id aggredi posset ei concedebant: salutē illius
vitamq; multis vtilem ac necessariam memorantes. Verū
desiderij magnitudine nihil huiusmodi rationum audire
potuit, illos potius modicę fidei arguens, ac pusillanimita-
tem eorū increpās, fidē Christianā factis magis firmādam
aiebat, quam verbis. At is, Quæ merces æternę vitæ prædi-
catoribus, qui pro illa vitā præsentem expendere formida-
rent? Et quid, inquam, fieret, si in his barbaris nationib^o e-
uangelizantes p̄ Christi nomine omnes occumberemus?
Nimi-

X.

Nimirum gloriosior esset prædicatio, quæ nostrum sanguine firmaretur. Sed ô dolor de tanto fratrum numero nec vnus, puto, dignus habebitur, morte sua vitæ, quam speramus, perhibere testimonium? Atq; verbis talibus verecundianata est trepidantibus.

VDALRICVS autem venerabilis sacerdos constantior factus sciens etiam hoc seni placere, huc lætus -----
 Accepta igitur benedictione paraturam sacerdotalem, calicem quoque ac librum & cætera quæ faciendæ missæ ratio postulat nauem conscendit. Sed illi videntes fratrem suum vnice carum solum ad martyrij palmam properantem cum dehortari eum non possent, viam eius lachrymis vberioribus prosecuti sunt. Qui horis quasi tribus prosperis flatibus nauigans fere iam ab oculis eorū oblat⁹ fuerat, & ecce tempestas oritur, ventisq; contrarijs ratem huc illucq; pellentibus, viam tenere nō potuit, sed & littus vnde exierat post multam fatigationem appulsus est. Ille vero tamen si tempestatis iniuriam & imbribus de super irruentibus & procellis nauem deorsum implentibus totus esset madidus, vixq; spirare videretur à cœpto desistere noluit, neq; ad terram exire noluit, sed sedēs in nauicula tranquillitatem maris exspectabat; interim aquam de nauis vasculo proijciens. Ventis itaque paululum sedatis, iterum nauigare cœperunt, iterumque simili modo impeditus est. Tertia quoque vice ire temptans, sed nihilominus nocte ac tempestate ingruente ponti sæuitiam vix & quasi per miraculum euasit; tempestas vero infra dies septem non cessauit. Intellexit ergo vir Dei VERANOS emangelicæ gratiæ indignos, currensq; cum clericis discipulum quasi de palæstra coronatum de littore ducit ad tectū, super ipsius constantia fideiq; magnitudine dominum benedicens, At vbi cœnatum fuit fratres de navigatione V-

DALRICVS

DAURICO iocari cœperunt. Et quis inquit si perisset homo, reus homicidij teneretur? ADELBERTVS autem interpres, cui maximè factum displicebat, Quis iustius, inquit, homicidium lueret quàm is qui eum ad tale periculum direxit? Verum Episcopus quamuis ab eodem fratre de hoc verbo ante pulsatus fuerit, nil motus, ad Euangelium se conuertit, & exemplo domini discipulos quasi oues inter lupos mittētis factum suum defendit. Quis enim, ait, homicidij reus tenebatur, discipulis qui à domino mittebantur interfectis, qui oues ad lupos misit: profecto à lupis oues deuorandas sciuit. Deuoratae sunt oues à lupis, interfecti sunt Apostoli à tyrannis. Deinde parabolam facto suo coaptans plena rationis doctrina discipulos animauit, dignisq̃ue exhortationibus in gaudio spiritali magnam partem noctis expendit. Et mane facto, quid nam agerent vel quo ducerentur, inter se tractabant. Verum haud diù cunctabundi, quod superfuit de opere in agro Domini Coloni fideles inter se distribuunt; alijs retro ad THYMINAM, alijs autem ad loca alia euangelizandi gratia diuertentibus.

*QVOMODO SOCIIS NE AD
STETINAM iret, dehortantibus, so-
lus tunc adgressus sit; & retractus,
comites via eos acce-
perit.*

PISCOPVS vero ad STETINAM iter proposuit cum ministris, de apostasia in spiritu vehementi increpare superbos. Sed clerici qui cum ipso ituri erant, STETINENSES, barbaros & crudeles
Kkk agno-

XI.